

DUBB, JONAS

**Tal vid herr kyrkoherden Lunnerqvist's graf,
i Östra Hargs kyrka den 3 januari 1806. Af
Jon Dubb. ... Linköping, Groth och Petre,
1806.**

Linköping
1806

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

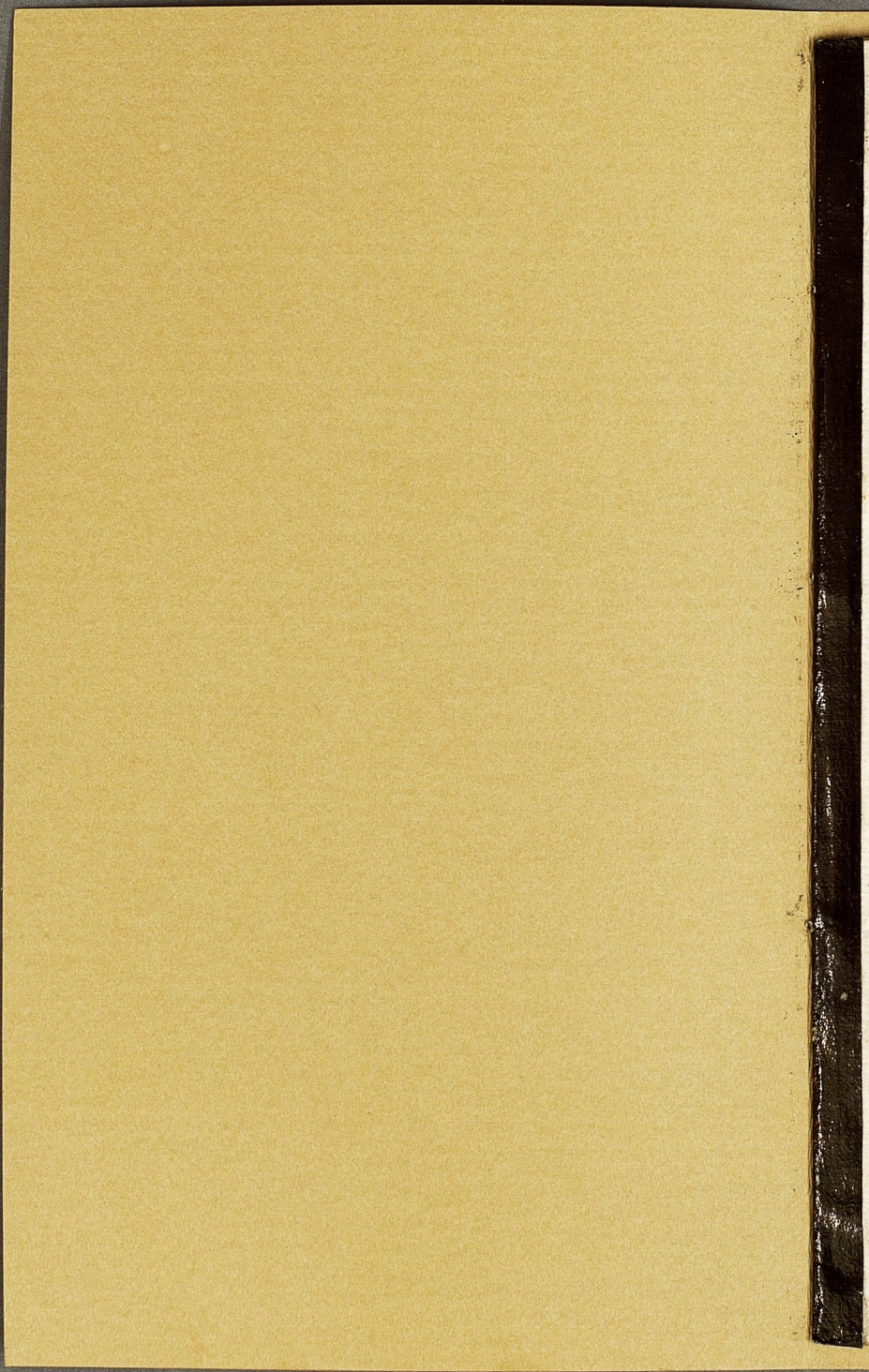
Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LUNNERQVIST, A.O.

St Paul
Lispred
Före 1900
1700-1829

Reviderad.
Före 1900.

1700-1829

TAL

VID

HERR KYRKOHERDEN

A. C. LUNNERQUIST'S

GRAF,

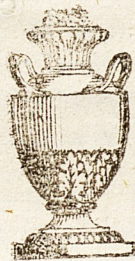
I Östra Härgs Kyrka

Den 3 Januari 1806.

AF

FON. DUBB.

Th. Dokt. och Dom-Proft.

LINKÖPING,

GROTH och PETRE, 1806.

Imprimatur.

Linköpings Dom-Kapitel d. 28 Maj 1806.

ad mandatum

J. Ek.

Consist. Not.

7

Om oss någon gång vore lemnadt rum för klagan öfver det menskliga ödet, så synes det vara då, när nyttige menniskor borrttryckas i deras verksamma ålder och dygdens vänner hastigt försvinna. Anledning till klagan synes märkbart stiga, när ibland dödens förtida offer räknas sådane, som i följd af sin kallelse äro satte att med samhällsordningen styra eller med läran föreläsa flere tusende bröder, och hvilkas efterdömen icke blott verka inom en trångare krets af anhörige och husfolk, utan bereda tidehvarf och tänkesätt, seder och lycka för hela slägter; när ibland dessa finnas sådane, som varit sin Omvårdnads enda stöd, och fallen, lemna dem åt bekymret och torftigheten: då saknar efterverlden, då förlorar dygden, då såras djupt maka och barns hjertan. Vid så sorgliga tillfällen kunna vi väl icke utan högmålsbrott emot Försynen, klaga; men sörja och sakna få vi, minnas böre vi.

Sörja och sakna få vi. Förnuftet befaller oss icke någon hård känslolöshet och Christendomen utdömer icke de tårar som rinna utur den ömma känslans källor. Hjelten, den verldsvise, en Christen, må icke blygas öfver sin sorg vid den dygdiges, menniskovännens och sine anför-

vandters bortgång; blygas böra de, om de stå orörde vid det uppträde som påkallar hjertats ömmaste känslor. Ett hjerta orörligt för sorgen, är icke eller känsligt för kärleken och vänskapen. Tårar äro mensklighetens rätt och de flyta till dess ära, när förnuftet befallt dem och Religionen helgar dem. Och, huru kunna de hämmas, när döden för alltid beröfvar oss dem, som varit vårt lifs lättnad och glädje? Denne fadren, som tänkte mer på min lycksalighet än på sin egen, den han endast sökte i min; denne fadren, som danade mitt förstånd för sanningen och mitt hjerta för dygden, med en sorgfällighet af kärleken allena ingifven; denne fadren som nekade sig beqvämligheten för att gifva mig den; han är icke mer, och jag skulle som barn icke gråta? Denne makan, som mitt hjerta valt, som beredde mitt lifs glädje, utan hvilken ingen lycka var mig angenäm, och med hvilken sjelfva olyckan blef mig lätt, vid hvilkens hand jag oförtroten beträdde dygdens ädla stig; den är icke mer, och jag skulle som maka icke gråta? Denne Läraren efter Guds egit hjerta, som visat mig himmelens läror i den enkla drägt, hvilken bådardem komne ifrån himmelen; denne Läraren, som sjelf i dem öfvad och bepröfvad, med sine efterdömen, starke att befolka himlarne, ledt

mig tryggare än de bästa föreskrifter och villigare än budordets befallande stämman; denne läraren, som i förtrolighetens samtal utbredd friden öfver mitt blödiga samvete, ingjutit lugnet i mitt oroliga hjerta, lärt mig att förhöja min lycka, spridd trösten öfver bedröfvansens dag och tändt hoppets fackla omkring min sjuksäng, vid hvars sken jag såg lif och ett oförgängeligt väsende, der den häpnade naturen såg intet annat än en allmän undergång; och denne Läraren är icke mer och åhöraren skulle icke sakna och sörja? Att vid sådana förluster stå orörd, det är att vara kastad utom mensklighetens gräns; eller, skall det kallas en natur höjd öfver händelserna i verlden, så är det en natur jag aldrig vill önska mig, och hvars besittning jag aldrig skall afundas. Gråten vid edre anförvandrares, edra vänners, edra välgörarens grifter; desse tårar göra dem och eder ära: de visa att J ären rättskaffens människor och att de hafva varit det. Dock vår sorg bör vara måttelig och Christelig. Lemnom naturens känslor sin rätt, men våldför om icke Religionens fordringar. Sen J på den bortgångna, huru förtidigt han blifvit borttryckt, så sörjen och saknen J; sen J åter på den Försyn som i vishet och godhet beräknat den dag han skulle bortgå, så kännen J Eder tröstade.

Sen J på den förlust J lidit, den hugnad J saknen, det beskydd som lemnat eder värnlöse, så sörjen J; sen J åter på Gud, som blott tager och gifver för Himmelen, så finnen J hugsvalelsen. Sen J på grafven som innesluter den älskade, på förgängelsen som upplöser dess hydda intill minsta doft, så sörjen J; sen J åter på den dag då Allmaktens röst skall åter upplifva och förherrliga det strödda stofvet; så lyftes edert siunkande hopp till återföreningens stund, der J fån hvarandra eviga åter. Kasten ändteligen en blick efter honom åt himmelens rymder, och, om J rätt älskat, skall eder sorg förvandlas i glädje och eder saknad i tacksamhet. Der se vi honom upplyftad öfver alla menckliga svagheter, upphöjd öfver alla lyckans skiften, krönt med ära och salighet i odödlighetens land, himmelskt glad i det vänfasta umgänget, i den eviga njutningen. Skole vi missunsamt sörja öfver hans lyckliga öfvergång ifrån uselheten till härligheten? Lyck. önska böre vi: men sakna och minnas få vi.

Christelige och dygdige menniskors lefnad är icke endast bestämd till gagn för det tidehvarf i hvilket de lefva. Jcke nog att deras lärdomar upplyst, deras föresyn förbättrat, deras hela vandel hedrat deras samtid. Icke nog att åsyna vittnen finna i deras uppförande bestraffning för la-

sten, uppmuntran för dygden och en mäktig väckelse till rena afsigter och ädla gerningar. När de ändteligen hunnit det mål som af den Allvise blifvit dem bestämdt i tiden, när deras stoft samlas till deras fäders och deras flygtande ande ingår i de heligas umgängelse att der fullkomnas, lefver ändock deras namn i en välsignad äminnelse. Deras minne försvinner icke med deras närvaro; det blandar i kommande tider ett klart återsken, likt det, som i nordens korta sommar-natt färgar himmelens ena sida, när solens fackla gått att upplysa den andra.

Vi hafve ägt den lyckan, fastän beklageligen på kort tid, att vara vittnen till Kyrkoherdens i denna församling Välärevördige och Vällärde Herr *Anders Olof Lunnerqvists* dygdefulla vandel och nitiska Ämbetsöfning. Alle känna J, att hans lära icke varit ord utan mening eller föreställningar utan egen efterföljd. Själ och hjerta, tanke och gerning hafva alltid varit sammanknippade i de stora ändamålen: Guds ära och Åhörarenas sanna sällhet. Alle känna J hans dygdiga vandel ibland eder, på hvilken sjelfva fromheten satt sin krona. Då vi nu anförtro en sådan mans stoft åt jordens gömme, då allt hvad som kan påminna oss hans personliga närvaro undandrages vår åsyn, då ifrån denna stund den-

ne Lärarens namn icke mera nämnes innom desse murar, unnom hans minne den rättvian, hans anhörige den trösten och sörjande ähörare den uppbyggelsen att vidröra de omständigheter i hans lefnad, under hvilka han haft tillfälle att göra sig känd, sådan han var, berättigad till allmän kärlek och aktning.

Herr Kyrkoherden *Lunnerqvist* föddes till världen i Hagebyhoga den 15 November 1748. Hans fader var der Organisten och Klockaren *Olof Lundqvist* och Modren hustru *Maria Mänsdotter*. Desse Christelige Föräldrar begynte tidigt böja sonens unga hjerta till dygden, och, så snart dess förståndskrafter hunnit utveckla sig, inskräppte de uppenbarelsens heliga sanningar i hans minne. En lycklig fallenhet för läsning visade sig snart och Föräldrarne i samråd med Församlingens lärare, men först af allt, i tillit på Försynens välsignelse, fattade det beslut att låta honom studera. Vid tio års ålder kom han till Vadstena skola och efter tvenne år till Linköpings. En oförtruten flit och sedigt uppförande beredde vår stilla yngling sine Lärares välvilja och de framsteg i kunskaper, som gjorde honom skicklig att 1769 antagas till ledamot vid ett högre Lärösäte, der medellöshet icke länge tillät honom att vistas. Både som Gymnasist och Stu-

dent nödgades han understödja sine behof med andras undervisning och den Philosophiska lärdomsgraden vågade han icke för bristande tillgångar, fatta i åtanke. Hans hog och hans läsning var i från sjelfva barndomen riktad åt Prediko-Ämbetet och han ansåg det af den vigt, att han icke vågade uppoffra mycken tid åt andra, fastän hedrande, vetenskaper. Derföre när salige Herr Kyrkoherden 1773 invigdes till det heliga Prediko-Ämbetet, tillträdde han det icke oberedd, utan utrustad med Andans gåfvor, riktad med användbara kunskaper och intagen af helig vördnad och lefvande känsla af de sanningar han skulle förkunna. Tio år var han medhjelpare åt Kyrkoherden i Egebyborna, der hans dygd tillvann honom faderlig huldhet och sluteligen full barnarätt. 1783 blef salige Herr Kyrkoherden kallad till Comministers-syslan vid samma församlings Annex Ask, den han i 19 år förestod med det allmänna förtroende, som der ännu gör hans minne välsignadt. Herr Kyrkoherden fick samma år öka sin lycka genom en kär äkta förening med Jungfru *Christina Catharina Egelin*, Dotter af Kyrkoherden *Egelin* i Egebyborna. Ett äktenskap, som framträdtt ett exempel af ljufvaste sammanlefnad, välsignadt hans hus med 6 välartade barn, af hvilka 1 Son och 3 Döttrar ännu lefva, prydt hans bo med ord.

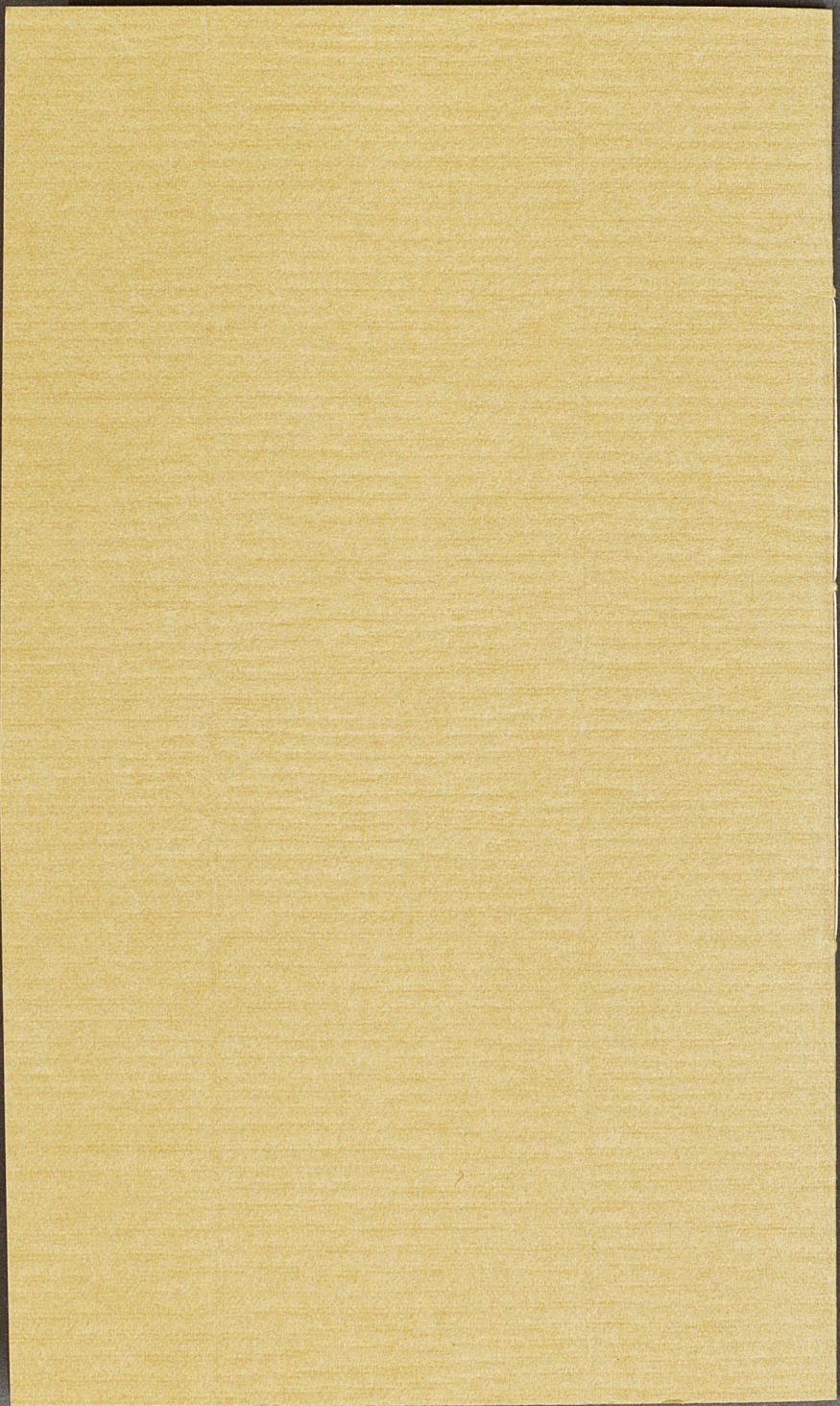
ning och tarflig utkomst samt förenadt honom med flere värda och kära Anhöriga. 1802 kallades han genom edert gemensamma förtroende till Kyrkoherde-Ämbetet i denna hedervärda Församling, det han med varmaste nit skött under skiften af hälsos och sjukdoms dagar.

Desse anförda lefnadshändelser framvisa välingen ting ovanligt; men när de läggas tillsammans med hans fromma sinnesförfattning och varma nit för allt, som hufvudsakeligen rörde hans Ämbete, så igenkänne vi uti Kyrkoherden *Lunnerqvist* en rättskaffens Herrans tjenare; ty om ett stilla nit för sanning och dygd, om oskuld och enfald i seder, om afsky för konster och anläggningar i Ämbetsförvaltningen, om saktmod och oegennyttia i sammanlefnaden, om foglighet och huld omvårdnad inom eget hus; om förnöjsamhet och ett oinskränkt öfverlemnande åt Guds behag helt och hållit intagit ett hjerta, så har det varit det hjertat, hvilket upplifvat det stoft, som nu kallt och känslolöst befuktas af våra tårar.

Förlidne vår anfölls salig Herr Kyrkoherden af slag, som då syntes knapt lemna honom stunder att lefva; men han tycktes förbättras ända intill gladaste hopp för anhörige och vänner. Sjelf kände han likväl att denna sjukdom snart och oförsedt skulle sluta ett redan halfsläckt lif. Van

att hvila vid Guds behag röjde hans tal och uppsyn lugnet af den boning, dit han kände sig nal-
kas. Den enda ledsnad, som stundom frambröt,
var öfver oförmögenheten att uppfylla sitt kalls
sysslor, och den enda omsorg, som sysselsatte
hans själ, var den att anförtro sig och de sina
åt den Högstas vård. Dagen för Julafton anföll
honom slaget åter med den våldsamhet, att han
straxt förlorade mål och sansning, och Julafton
kl. 11 kallades han att fira jordens största hög-
tid i de högre Choren. Hans ande upplyfte sig
till evigheten utur kretsen af en bestört Maka och
ömt sörjande Barn, hvilkas kärlek hade innom
dödlighetens gränts följt honom så långt de kun-
nat. Nu följa honom sorgen och saknaden. Gud
ingjute Religionens tröst i de sörjandes hjertan.
Desse band, af kärleken, huldheten och vänskapen
knutne, slitas alldrig utan den smärta, som Gud
allena kan lindra.

www.books2ebooks.eu